

22. apríla 2023

Meditačný obsah č. 187:

„Lebo vieme, že zákon je duchovný, ale ja som telesný, predaný hriechu. Ved' čo konám, tomu nerozumiem, lebo nie to robím, čo chcem, ale konám to, čo nenávidím. A keď konám, čo nechcem, priznávam zákonu, že je dobrý ."

List Rímskym 7,14-16 ¹

Tento meditačný obsah treba v ďalšej fáze doplniť pomocou nasledovných detailizujúcich otázok.

Ľudská duša odmieta vinu alebo ospravedlnenie, ktoré sa vzťahujú na matériu a predstavujú odôvodnenie, prečo niekto nenasledoval povinnosť alebo nevyhnutné konanie. Ak je vždy na vine ten druhý, tak je veľmi ľahké zakryť vlastnú neschopnosť. Ľudia, ako aj určité okolnosti často slúžia ako osobná výhovorka: „Nemohol som to dokončiť, pretože moja matka v poslednej chvíli ochorela. Aké len časté sú takéto výhovorky pri vykonávaní základných povinností. Vyplývajú z nich veľmi ťažké obvinenia napríklad bývalých učiteľov alebo partnerov. Človek tým ospravedľňuje vlastné zlyhania a nezriedka zaujíma status obete lenivosti.

Avšak duši sa protivia tieto rôzne ospravedlnenia a obvinenia, podobne ako keď s veľkým odporom vníma napríklad nejaké veľmi nízke, nechutné konanie. To nízke je niečo, čo duša vôbec nemôže vydržať a čo žije vo všetkých obviňovaniach za účelom osobného ospravedlnenia. Pavol hovorí, že človek koná veľmi veľa takého, čo v skutočnosti nenávidí. Ľudská existencia je previazaná prostredníctvom veľkého množstva nevedomých a citových väzieb s týmto zvláštnym prevrátením - s konaním, ktoré človek v skutočnosti odmieta.

Aké sú v metafyzickom zmysle účinky ľudského konania spojeného s obviňovaním iných alebo určitých okolností? Vznikajú astrálne formy, bytostné kreácie, ktoré sú spôsobené

človekom. Ako tieto vyzerajú? Akú formu a vyžarovanie majú vo vzťahu k vlastnému sebavnímaniu, aké aj na blížnych?

Na základe predchádzajúcich meditačných viet treba tieto otázky viesť do koncentrácie obsažne a prostredníctvom vhodných obrazných predstáv.

Ďalšie zdroje:

¹ Nový zákon

² „Pro mnohé, usilující v duchovním směru, by bylo dobrým cvičením, kdyby si občas v životě řekli: Chci se zamyslet nad posledními třemi, čtyřmi týdny nebo lépe měsíci a chci si před oči postavit důležité skutečnosti, kdy jsem to, či ono vykonal. Úplně systematicky nebudu přihlížet k ničemu, co se mi mohlo stát nespravedlivého, chci vyloučit všechno, co jinak tak často říkám na omluvu něčeho, co se mi stalo – je vinen někdo druhý. Nikdy nechci stát o to, že by mohl být vinen někdo jiný, než já sám. Když uvážíme, jak silný je sklon lidí, aby za něco, co se jim nehodí, činili zodpovědným někoho jiného a ne sebe, pak uznáme, jak dobrý je takový zpětný pohled na život, kdy my sami, když se nám stala křivda, vědomě myšlenku na tuto křivdu vyloučíme a nedáme ničemu vzejít z kritiky, že by druhý člověk mohl nemít pravdu. Pokusme se o takové cvičení a uvidíme, že vnitřně získáme zcela jiný poměr k duchovnímu světu. Takové věci mnohé mění na skutečném stavu, na skutečném ladění lidské duše.“

Rudolf Steiner: Tajemství prahu, GA 147, s.168, Fabula, preklad Hana Jankovská

[meditácia č. 186](#) < späť [zoznam meditačných obsahov](#) vpred > [meditácia č. 188](#)